

L'aprenent de bruixot

- La sentència del Constitucional italià frena el projecte autoritari de Berlusconi que ja va intentar la P2

ROSA MASSAGUÉ, periodista.

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 10.10.09

Hi havia una vegada a Itàlia una lògia maçònica clandestina anomenada Propaganda Dos, més coneguda com la P2. Els seus afiliats eren, tots, gent amb poder. Amb molt de poder. Hi havia banquers, polítics de diferent orientació, militars d'alta graduació, caps de serveis secrets, empresaris, propietaris de mitjans de comunicació, periodistes i fins i tot algun membre de l'exiliada casa de Savoia. El capítol suprem d'aquell conciliàbul era **Licio Gelli**, un toscà que havia vingut a Espanya durant la guerra civil amb els Camises Negres que **Mussolini** havia enviat per ajudar **Franco**. També havia estat un dels fundadors del partit neofeixista italià després de la segona guerra mundial i avui és un home de 90 anys que freqüenta la poesia i custodia el seu important i terrible arxiu privat.

Als anys 70, una llarga sèrie de successos desestabilitzadors, com van ser intents colpistes, atemptats terroristes, escàndols financers i enigmàtics assassinats, van sacsejar Itàlia. L'any 1981, les investigacions sobre un dels molts misteris de tots aquells anys van portar uns jutges a seguir la pista d'aquell mestre venerable i van trobar una llista amb gairebé 1.000 noms d'afiliats a la seva lògia secreta que explicava vinculacions amb molts d'aquells trencaclosques. Una mica més tard, van trobar un document que seria més revelador.

Titulat *Pla de renaixement democràtic*, considerava que els sindicats i el Partit Comunista, que en aquells moments era el segon partit d'Itàlia i que negociava el compromís històric amb la Democràcia Cristiana, eren dues excrescències que calia eliminar i traçava un programa polític per crear un sistema autoritari dins d'una legalitat *ad hoc* en què el paper de la informació hauria de ser primordial.

El projecte secret apareixia molt detallat. A grans trets, preveia la instauració del bipartidisme, el control dels mitjans de comunicació, la reforma de la Constitució i la limitació del paper del president de la República, la reforma de la magistratura i la submissió del seu òrgan d'autogovern en el control de l'Executiu, la compra de voluntats i moltes altres mesures que, fins i tot sent de menor transcendència, impregnaven la política i amplis sectors de la vida social.

Per fortuna, la llei i l'ordre democràtics van funcionar. La justícia va fer la seva feina i el Parlament no es va acovardir. Una comissió d'investigació del Legislatiu, encapçalada per **Tina Anselmi**, una diputada democristiana de reconeguda independència, va concloure en el seu llarguíssim i molt documentat informe que la P2 era una organització criminal que tenia com a objectiu: «Alterar, sovint d'una manera decisiva, el funcionament normal de les institucions del país, a partir d'un projecte [...] destinat a socavar la nostra democràcia».

El descobriment del pla, el seu caràcter delictiu i el pas pels tribunals del seu protagonista amb les corresponents condemnes no van implicar la mort d'un projecte que aspirava a instaurar l'autoritarisme a Itàlia. Aquell projecte s'està realitzant lentament. Ja el 2003, a la meitat del segon Govern de **Silvio Berlusconi**, **Gelli** declarava en una entrevista al diari

La Repubblica: «Miro el país, llegeixo els diaris i penso que tot s'està realitzant, de mica en mica, peça a peça. Potser hauria de reclamar drets d'autor. La justícia, la televisió, l'ordre públic. Ho vaig escriure tot fa 30 anys».

L'erosió de les llibertats, el control asfixiant dels mitjans de comunicació televisius i de paper, amb honroses excepcions com el citat *La Repubblica* o *L'Unità*; l'ús de la justícia amb fins que poc o res tenen a veure amb l'equitat i la manipulació de la magistratura; la difamació i el menyspreu cap a l'adversari; el debilitament del poder legislatiu a base de governar sense cap justificació amb decrets que no passen per les cambres; els repetits atacs a la màxima representació de l'Estat, que és el president de la República, o l'adopció de mesures populistes de la pitjor espècie en qüestions com ara la immigració o la llei i l'ordre, tota l'acció de govern de **Berlusconi** en els anys que ha estat al capdavant de l'Executiu en els diferents mandats semblen ser la posada en pràctica d'aquell projecte que va ser ideat per **Gelli**.

No obstant, hi ha un punt en què difereixen el projecte maçònic i l'actuació de l'actual primer ministre. **Gelli** es presentava com un salvapàtries i ho feia movent els fils entre bastidors (li deien *el Titellaire*), mentre que l'actual president del Govern aspira a salvar els seus negocis i ho fa des d'un primer pla polític i mediàtic. Una altra diferència és la confusió entre vida pública i vida privada de què fa gala el polític milanès.

La sentència del Tribunal Constitucional italià en què titlla d'inconstitucional la infame llei **Alfano**, feta a mida de **Berlusconi** per atorgar-li immunitat judicial, és una victòria del maltractat Estat de dret. Ara, davant la llei, el primer ministre és el ciutadà **Silvio Berlusconi**. En

el desenvolupament del seu deure, els magistrats de l'alt tribunal han tornat la serietat a una Itàlia que es representava en l'acudit dolent i l'astracanada i que accepta gairebé sense discussió l'execució d'un projecte autoritari i antidemocràtic.

Per cert, el de **Berlusconi** era un dels 972 noms que apareixien a la llista de membres de la P2. Va pagar les modestes 10.000 lires (uns 6 euros) de la seva inscripció el 26 de gener de 1978.